

at den befandt sig i sit rette Element. Det vilde være let at nævne det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen en Række Eksempler fra Europas Stater, hvor konservative Partier i Øjeblikket staaar stærkt, saa stærkt, at de i Øjeblikket har dannet Regering. Det skal jeg imidlertid ikke trætte med, jeg skal nøjes med at sige, at vi for vort Vedkommende føler os overbevist om, at saaledes som de konservative Tanker er i Vækst Verden over, saaledes er de det ogsaa her i vort Land.

Olufson: Det ærede Medlem Hr. Pürschel var igen inde paa sin gamle Tanke om, at Tingets Talefrihed skulde indskrænkes, og jeg maa sige, at efter at jeg har hørt det ærede Medlems aandfulde Tale, er jeg næsten tilbøjelig til at give ham Ret i, at der kunde være Grund dertil. Men i øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at det aldeles ikke er Talelysten her i Tinget, der undertiden har bevirket, at det har været vanskeligt at faa Sagerne ført igennem i rette Tid, det har stadig i Vinter været de udendørs Forhandlinger, der har været ført mellem de to konservative Partier. Forholdet har ikke været det, at Sagerne er blevet behandlet med særlig Omhu herinde, ej heller i det egentlige Udvalg, hvorimod de naturligvis i de Forhandlinger, der er foregaaet udenfor, har været underkastet en meget omhyggelig Behandling. Men det vilde ikke hjælpe paa denne, selv om man begrænsede Talefriheden her i Tinget. Jeg vil anbefale det ærede Medlem at være en lille Smule varsom med det Forsøkningsapparat, han talte om, jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at det adskillige Gange kunde komme til at gaa ud over ham selv.

Naar jeg har taget Ordet i Aften, er det i øvrigt for at kritisere den Maade, hvorpaa de Lovforslag, som en Del af mit Parti har fremsat her i Tinget, er blevet behandlet, ikke alene i denne, men ogsaa i forrige Samling. Som ærede Medlemmer husker, fremsatte vi i Fjor en Række Jordlovsforslag, der gik i Udvalg. Udvalget holdt imidlertid kun eet Møde, det, i hvilket det konstituerede sig, siden blev vi ikke sammenkaldt. Jeg krævede paa mit Partis Vegne af den højtærede Landbrugsminister en Række Oplysninger, som jeg havde krævet allerede ved Jordlovsbehandlingerne i 1920, fordi vi fra vor Side mente, det var uforsvarligt at gaa til en Bevilling, der drejede sig om 60 Mill. Kr. under de usikre Forhold, vi havde. Jeg udtalte den Gang, at vi ikke havde noget imod Bevillingen, men vi krævede, at vi skulde bygge paa

de Erfaringer, som Jordlovene herhjemme gennem Tiderne havde skabt; ganske særlig, da vi havde to forskellige Sæt Jordlove, hvert med sit Princip, burde man gennem Statistisk Bureau indhente Oplysninger, der kunde godtgøre, hvilket af Principperne der var det bedste, om man muligt skulde opgive det ene af dem, eller man skulde gaa den Vej, vi foretrak, at tage det bedste i begge Principper og paa Grundlag deraf begynde et videre Arbejde paa Jordlovgivningen herhjemme.

Den højtærede Minister stillede sig imidlertid stejlt derimod. I det hele mente man ikke fra den Side, at der var Grund til Forelæggelse af disse Jordlovsforslag. Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Pinholt, udtalte ved Forelæggelsen, at de var fuldstændig overflødige, han var sikker paa, at der ikke var nogen Trang til Jord, og hvis der var en saadan Trang, var Jorden til Salg til en billig Pris. Den højtærede Minister kaldte Forslagene ganske overflødige, og den ærede Ordfører for det radikale Venstre, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, sluttede sig i saa Henseende til Landbrugsministeren. Lovforslagene blev behandlet her. Ved Siden af vore rent principielle Forslag forelaa der Forslag til Ændringer af de to bestaaende Love, Ændringer, der gik ud paa at afbøde nogle af de uheldige Punkter i disse Love, men ogsaa gik ud paa at gøre de Regler, der var fælles for dem begge, ens. Forholdet er nemlig det, at i Loven af 6. Maj 1921 og Loven af 4. Oktober 1919 er der en hel Mængde Regler, der er ligelydende, men der er alligevel Forskel, og ganske særlig ved Ændringer i andre Love er der blevet bragt Forskel ind i denne Lovgivning. Vi stillede da Forslag om, at Reglerne, hvor de kunde være ens for begge Love, ogsaa blev ens. Forholdet var saaledes det, at i den ene Lov er Myndighedsalderen Grænsen, i den anden Valgrets alderen. Dette volder Vanskeligheder for dem, der skal administrere Lovene; vi stillede da Forslag om i begge Love at sætte Grænsen ved Myndighedsalderen, og vi syntes, at her var et Forhold, der var saa lige til, at man skulde kunne haabe, at den højtærede Minister vilde gaa ind paa en saadan Ændring. Der blev fra Venstres Side udtalt, at man havde mere Lyst til at gaa til den anden Side, saaledes at man forhøjede Grænsen for dem, der kunde ansøge efter Loven af 6. Maj 1921. Et lignende Forhold var til Stede for Afdragsfrihedens Vedkommende, idet der efter den ene Lov var Afdragsfrihed i 5 Aar, efter den anden i 3 Aar. Ogsaa dette